DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. marts 2009 *

I sag C-275/07,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 8. juni 2007,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Wilms, M. Velardo og D. Recchia, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Italienske Republik ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Albenzio,

sagsøgt,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Ilešič, A. Borg Barthet (refererende dommer), E. Levits og J.-J. Kasel,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. april 2008,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. juni 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 155, s. 1), og navnlig artikel 6, stk. 2, litra a), i forordningen, som den 31. maj 2000 blev erstattet af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 130, s. 1), og navnlig denne forordnings artikel 6, stk. 3, litra a), idet den

— har nægtet at betale Kommissionen morarenter på i alt 847,06 EUR for at have bogført forfalden told for sent, og idet den har nægtet at bringe nationale

bestemmelser i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om bogføring af toldekspeditioner, der i forbindelse med en fællesskabsforsendelse er omfattet af en samlet sikkerhed og ikke er anfægtede, og

— har nægtet at betale Kommissionen morarenter på i alt 3 322 EUR for ikke at have overholdt den i fællesskabsbestemmelserne fastsatte frist for »A-bogføring« af forfalden told i forbindelse med transitforsendelser som omhandlet i told-konventionen om international godstransport på grundlag af TIR-carneter (TIR-konventionen), som blev undertegnet i Genève (Schweiz) den 14. november 1975 (EFT 1978 L 252, s. 2, herefter »TIR-konventionen«).

Retsforskrifter

TIR-konventionen

2 Den Italienske Republik er kontraherende part i TIR-konventionen, hvilket tillige gælder Det Europæiske Fællesskab, der tiltrådte konventionen ved Rådets forordning

(EØF) nr. 2112/78 af 25. juli 1978 (EFT L 252, s. 1). Konventionen trådte i kraft for Fællesskabet den 20. juni 1983 (EFT L 31, s. 13).

3 TIR-konventionen bestemmer navnlig, at varer, som transporteres i henhold til den ved konventionen indførte TIR-procedure, ikke ved gennemkørselstoldstederne belægges med ind- eller udførselstold eller -afgifter eller depositum herfor.

4 Med henblik på gennemførelsen af disse forenklinger kræves det i henhold til TIR-konventionen, at varerne under hele transporten ledsages af et standarddokument, et TIR-carnet. Dette dokument anvendes med henblik på at kontrollere, om transporten gennemføres forskriftsmæssigt. Desuden kræves det i henhold til konventionen, at transporterne garanteres af organisationer, der er autoriseret af de kontraherende parter i henhold til bestemmelserne i TIR-konventionens artikel 6.

5 TIR-carnetet består af en række ark, der omfatter et blad nr. 1 og et blad nr. 2, med tilsvarende taloner, hvoraf fremgår alle de nødvendige oplysninger, idet der anvendes et sæt blade for hvert område, der krydses. Ved transportens start afrives blad nr. 1 ved afgangstoldstedet. Afviklingen sker efter returnering af blad nr. 2 fra udgangstoldstedet, der befinder sig på samme toldområde. Denne procedure gentages, hver gang et område krydses, idet der anvendes forskellige sæt blade, der findes i samme carnet. Med henblik på TIR-konventionens anvendelse udgør Fællesskabet et enkelt og sammenhængende toldområde.

6 TIR-konventionens artikel 8 bestemmer bl.a.:

»1. Den garanterende organisation skal forpligte sig til at betale skyldige ind- eller udførselstold- og afgiftsbeløb med tillæg af eventuelle morarenter, som er påløbet i henhold til toldlovene og toldbestemmelserne i det land, i hvilket en uregelmæssighed

er konstateret i forbindelse med en TIR-transport. Organisationen skal være solidarisk ansvarlig med de personer, der er ovennævnte beløb skyldige, for betalingen af disse beløb.

2. I tilfælde, hvor en kontraherende parts love og bestemmelser ikke giver hjemmel til betaling af skyldige indførsels- eller udførselstold- og afgiftsbeløb som bestemt i stk. 1 ovenfor, skal den garanterende organisation under samme betingelser forpligte sig til at betale et beløb, som svarer til summen af skyldige ind- eller udførselstold- og afgiftsbeløb med tillæg af eventuelle morarenter.

[…]

7. Når de i nærværende artikels stk. 1 og 2 anførte beløb er forfaldne til betaling, skal de kompetente myndigheder så vidt muligt forlange indfrielse hos den (eller de) direkte ansvarlige person(er), før der rettes krav mod den garanterende organisation.«

7 Det hedder i TIR-konventionens artikel 11:

»1. I tilfælde, hvor et carnet ikke er afviklet eller er afviklet med forbehold, skal vedkommende kompetente myndigheder ikke være berettiget til at afkræve den garanterende organisation de i artikel 8, stk. 1 og 2, nævnte beløb, medmindre de inden for et år regnet fra den dag, da TIR-carnetet blev afgivet, skriftligt har meddelt organisationen, at carnetet ikke er afviklet eller er afviklet med forbehold. Samme bestemmelse skal gælde i tilfælde, hvor afviklingen er opnået på utilbørlig vis eller svigagtig måde, men perioden skal i så fald være på to år.

2. Krav på betaling af de beløb, som omhandles i artikel 8, stk. 1 og 2, skal fremsættes over for den garanterende organisation tidligst tre måneder og senest to år regnet fra den dag, da organisationen modtog meddelelse om, at carnetet ikke var afviklet eller var afviklet med forbehold, eller at afviklingen var opnået på utilbørlig vis eller svigagtig måde. [Imidlertid skal der i de tilfælde, hvor der inden for ovennævnte frist på to år bliver anlagt en retssag, fremsættes krav på betaling inden et år regnet fra den dag, retsafgørelsen får retskraft. (O.a.: Domstolens oversættelse).]

3. Den garanterende organisation skal have tilstået en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, da kravet om betaling blev fremsat, til betaling af det afkrævede beløb. Betalte beløb skal refunderes organisationen, såfremt det inden for et tidsrum af to år regnet fra den dag, da kravet om betaling blev fremsat, på tilfredsstillende måde er godtgjort over for toldmyndighederne, at der ingen uregelmæssigheder havde fundet sted med hensyn til den pågældende transport.«

Fællesskabets toldbestemmelser

Forordning (EØF) nr. 2913/92

8 Artikel 92 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) har følgende ordlyd:

»Proceduren for ekstern forsendelse ophører, når varerne og det tilhørende dokument frembydes på bestemmelsestoldstedet i henhold til procedurens bestemmelser.«

9 Toldkodeksens artikel 204 bestemmer:

»1. Toldskyld ved indførsel opstår:

a) når en af de forpligtelser, der opstår ved en importafgiftspligtig vares midlertidige opbevaring eller ved anvendelse af den toldprocedure, som varen er undergivet, misligholdes, eller

b) når en af betingelserne for en vares henførsel under den pågældende toldprocedure eller for indrømmelse af nedsat eller nul-importafgift på grund af dens anvendelse til særlige formål ikke er opfyldt

i andre end de i artikel 203 omhandlede tilfælde, medmindre det godtgøres, at en sådan misligholdelse ikke har haft reelle følger for det korrekte forløb af den midlertidige opbevaring eller den pågældende toldprocedure.

2. Toldskylden opstår enten på det tidspunkt, hvor den forpligtelse, hvis misligholdelse bevirker, at der opstår toldskyld, ikke længere er opfyldt, eller på det tidspunkt, hvor varen blev henført under den pågældende toldprocedure, hvis det efterfølgende viser sig, at en af betingelserne for henførslen af varen under den pågældende procedure eller indrømmelsen af nedsat eller nul-importafgift på grund af dens anvendelse til særlige formål ikke var opfyldt.

3. Debitor er den person, som det i den givne situation påhviler enten at opfylde de forpligtelser, der opstår ved en importafgiftspligtig vares midlertidige opbevaring eller ved anvendelsen af den toldprocedure, som varen er undergivet, eller som skal overholde de fastsatte betingelser for varens henførsel under proceduren.«

10 Toldkodeksens artikel 217, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ethvert importafgifts- eller eksportafgiftsbeløb, der udgør en toldskyld — i det følgende benævnt »afgiftsbeløb« — skal beregnes af toldmyndighederne, så snart de har de fornødne oplysninger, og indskrives af disse myndigheder i regnskabsregistrene eller på anden måde (bogføring).«

11 Toldkodeksens artikel 221, stk. 1, bestemmer:

»Så snart afgiftsbeløbet er bogført, underrettes debitor efter en passende fremgangsmåde om beløbets størrelse.«

Forordning (EØF) nr. 2454/93

12 Artikel 348 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af

en EF- toldkodeks (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) bestemmer følgende:

»1. Afgangsstedet antager og registrerer T1-angivelsen, fastsætter en frist for varernes frembydelse ved bestemmelsesstedet og træffer de identifikationsforanstaltninger, det finder nødvendige.

2. Afgangsstedet forsyner T1-dokumentet med påtegning herom, beholder det til afgangsstedet bestemte eksemplar og udleverer de øvrige eksemplarer til den hovedforpligtede eller dennes repræsentant.«

13 Denne forordnings artikel 356 bestemmer:

»1. Varerne og T1-dokumentet skal frembydes ved bestemmelsesstedet.

2. Bestemmelsesstedet forsyner eksemplarerne af T1-dokumentet med påtegning om eventuel foretaget kontrol, returnerer straks et eksemplar til afgangsstedet og beholder det andet eksemplar.

[…]«

14 Gennemførelsesforordningens artikel 379 har følgende ordlyd:

»1. Når en forsendelse ikke er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet, og stedet for overtrædelsen eller uregelmæssigheden ikke kan fastslås, underretter afgangsstedet den hovedforpligtede herom så hurtigt som muligt og inden udløbet af den ellevte måned efter datoen for registreringen af angivelsen til fællesskabsforsendelse.

2. I den i stk. 1 omhandlede underretning anføres især den frist, inden for hvilken der på en for toldmyndighederne tilfredsstillende måde skal føres bevis for, at forsendelsen er gennemført forskriftsmæssigt, eller inden for hvilken det kan påvises, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået. Nævnte frist fastsættes til tre måneder fra datoen for den i stk. 1 omhandlede underretning. Hvis det nævnte bevis ikke er ført inden udløbet af denne frist, inddriver den kompetente medlemsstat importafgifter og andre afgifter for de pågældende varer. I tilfælde, hvor denne medlemsstat ikke er den medlemsstat, hvor afgangsstedet er beliggende, skal sidstnævnte straks informere den førstnævnte medlemsstat.«

15 Gennemførelsesforordningens artikel 454 bestemmer:

»1. Denne artikel gælder uanset TIR-konventionens og ATA-konventionens særlige bestemmelser vedrørende de garanterede sammenslutningers ansvar i forbindelse med benyttelse af et TIR-carnet eller et ATA-carnet.

2. Konstateres det, at der under eller i forbindelse med en forsendelse på grundlag af et TIR-carnet eller en transitforsendelse på grundlag af et ATA-carnet er begået en overtrædelse eller uregelmæssighed i en bestemt medlemsstat, inddriver denne medlemsstat importafgifter og andre afgifter, der eventuelt er forfaldet til betaling, i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne eller de nationale bestemmelser, uden at det berører spørgsmålet om strafforfølgning.

3. Er det ikke muligt at fastslå, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden er begået, anses denne for at være begået i den medlemsstat, hvor den er konstateret, medmindre der inden for den i artikel 455, stk. 1, fastsatte frist på en for toldmyndighederne tilfredsstillende måde enten føres bevis for, at forsendelsen er gennemført forskriftsmæssigt, eller det påvises, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået.

[…]

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til bekæmpelse af overtrædelser og uregelmæssigheder og til, at der træffes effektive sanktioner mod disse.«

16 Det hedder i denne forordnings artikel 455, stk. 1 og 2:

»1. Konstateres det, at der under eller i forbindelse med en forsendelse på grundlag af et TIR-carnet eller en transitforsendelse på grundlag af et ATA-carnet er begået en overtrædelse eller en uregelmæssighed, meddeler toldmyndighederne indehaveren af TIR- eller ATA-carnetet og de garanterende organisationer dette inden for den frist, der er angivet i artikel 11, stk. 1, i TIR-konventionen, eller i artikel 6, stk. 4, i ATA-konventionen.

2. Der føres bevis for, at den forsendelse, der er foretaget på grundlag af et TIR- eller et ATA-carnet som omhandlet i artikel 454, stk. 3, første afsnit, er gennemført forskriftsmæssigt inden for den frist, der er fastsat i artikel 11, stk. 2, i TIR-konventionen eller i artikel 7, stk. 1 og 2, i ATA-konventionen.«

Ordningen for Fællesskabernes egne indtægter

17 Artikel 1 i Rådets afgørelse 88/376/EØF, Euratom af 24. juni 1988 om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 185, s. 24), der med virkning fra den 1. januar 1995 er blevet erstattet af Rådets afgørelse 94/728/EF, Euratom af 31. oktober 1994 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (EFT L 293, s. 9), bestemmer:

»Der tillægges Fællesskaberne egne indtægter, som skal sikre finansieringen af deres budget i overensstemmelse med den i de følgende artikler fastsatte fremgangsmåde.

Fællesskabets budget finansieres, uanset andre indtægter, fuldt ud ved hjælp af Fællesskabernes egne indtægter.«

18 Ifølge artikel 2, stk. 1, litra b), i afgørelse 88/376 og 94/728 omfatter egne indtægter, der opføres på Fællesskabernes budget, provenuet af:

»told i henhold til den fælles toldtarif og anden told, der af Fællesskabets institutioner er pålagt eller vil blive pålagt handelen med ikke-medlemsstater, samt told af de produkter, der henhører under traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab«.

19 I artikel 8, stk. 1, i afgørelse 88/376 og 94/728 hedder det:

»Fællesskabets egne indtægter som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), opkræves af medlemsstaterne i henhold til deres nationale love og administrative bestemmelser, som i givet fald tilpasses fællesskabsforskrifternes krav. Kommissionen foretager med regelmæssige mellemrum en gennemgang af de nationale bestemmelser, som medlemsstaterne meddeler den, meddeler medlemsstaterne de tilpasninger, som den anser for nødvendige for at sikre deres overensstemmelse med fællesskabsforskrifterne, og aflægger rapport til budgetmyndigheden. Medlemsstaterne stiller de i artikel 2, stk. 1, litra a)-d), fastsatte indtægter til Kommissionens rådighed.«

20 Anden, ottende og trettende betragtning til forordning nr. 1552/89, som svarer til anden, femtende og enogtyvende betragtning til forordning nr. 1150/2000, anfører følgende:

»(2) Fællesskabet bør få rådighed over de egne indtægter, der er omhandlet i artikel 2 i afgørelse 88/376/EØF, Euratom, på den mest hensigtsmæssige måde, og der bør derfor fastsættes nærmere bestemmelser for, hvorledes medlemsstaterne skal stille de egne indtægter, som tillægges Fællesskaberne, til rådighed for Kommissionen.

[…]

(8) Overdragelsen af de egne indtægter skal ske ved, at de skyldige beløb krediteres en konto, der er oprettet med henblik herpå i Kommissionens navn hos hver medlemsstats finansforvaltning eller hos det af hver medlemsstat udpegede organ; for at begrænse midlernes bevægelser til det for gennemførelsen af

budgettet nødvendige, skal Fællesskabet indskrænke sig til på ovennævnte konti kun at hæve de beløb, som er nødvendige for at dække Kommissionens likviditetsbehov.

[…]

(13) Et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen vil lette en korrekt anvendelse af denne forordning.«

21 Artikel 1 i henholdsvis forordning nr. 1552/89 og nr. 1150/2000 har følgende ordlyd:

»Fællesskabernes egne indtægter i henhold til afgørelse [88/376 og 94/728], i det følgende benævnt »egne indtægter«, stilles til rådighed for Kommissionen og kontrolleres i overensstemmelse med denne forordning, jf. dog Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 af 29. maj 1989 om den endelige ordning for ensartet opkrævning af egne indtægter hidrørende fra merværdiafgiften [EFT L 155, s. 1] og [Rådets] direktiv 89/130/EØF, Euratom [af 13.2.1989 om harmonisering af fastlæggelsen af bruttonationalindkomsten i markedspriser (EFT L 49, s. 26)].«

22 Artikel 2 i forordning nr. 1552/89 bestemmer:

»1. Ved anvendelsen af denne forordning foreligger der en fordring fra Fællesskabet på de i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i afgørelse 88/376/EØF, Euratom omhandlede egne indtægter, så snart medlemsstatens kompetente tjenestegren har meddelt debitor det

skyldige beløb. Denne meddelelse skal afgives under iagttagelse af alle relevante fællesskabsforskrifter, så snart debitor kendes, og når de kompetente administrative myndigheder kan beregne fordringens størrelse.

2. Stk. 1 gælder tilsvarende, når den afgivne meddelelse skal berigtiges.«

23 Denne bestemmelse blev med virkning fra den 14. juli 1996 ændret ved Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 1355/96 af 8. juli 1996 (EFT L 175, s. 3), hvis indhold er blevet gentaget i artikel 2 i forordning nr. 1150/2000, som har følgende ordlyd:

»1. Med henblik på anvendelsen af nærværende forordning opstår der en fordring for Fællesskaberne på de i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i afgørelse 94/728/EF, Euratom omhandlede egne indtægter, når toldbestemmelsernes betingelser om bogføring af fordringen er opfyldt, og beløbet er meddelt debitor.

2. Den i stk. 1 omhandlede fastlæggelse anses for at have fundet sted på den i toldbestemmelserne fastsatte bogføringsdato.

[…]

4. Stk. 1 anvendes, når den afgivne meddelelse skal berigtiges.«

24 Artikel 6, stk. 1, og artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1552/89 [efter ændring nu artikel 6, stk. 1, og artikel 6, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1150/2000] bestemmer:

»1. Et regnskab over egne indtægter, opdelt efter indtægternes art, føres af hver medlemsstats finansforvaltning eller af det af hver medlemsstat udpegede organ.

2. a) De i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer opføres, med forbehold af litra b), i regnskabet [normalt betegnet »A-regnskabet«] senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev konstateret.«

25 Artikel 8 i henholdsvis forordning nr. 1552/89 og nr. 1150/2000 har følgende ordlyd:

»Berigtigelser foretaget i henhold til [henholdsvis artikel 2, stk. 2, og artikel 2, stk. 4] lægges til eller trækkes fra det samlede beløb for de konstaterede fordringer. De bogføres i henhold til [henholdsvis artikel 6, stk. 2, litra a) og b), og artikel 6, stk. 3, litra a) og b)] og anføres i de i [henholdsvis artikel 6, stk. 3, og artikel 6, stk. 4], omhandlede opgørelser for den periode, hvori disse berigtigelser har fundet sted.

Berigtigelser foretaget i anledning af svig og uregelmæssigheder, som allerede er indberettet til Kommissionen, angives særskilt.«

26 Artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 og nr. 1150/2000 har følgende ordlyd:

»Som nærmere fastlagt i artikel 10, fører hver enkelt medlemsstat egne indtægter til kredit for den konto, som er oprettet med henblik herpå i Kommissionens navn hos medlemsstatens finansforvaltning eller hos det af medlemsstaten udpegede organ.«

27 Artikel 10, stk. 1, i henholdsvis forordning nr. 1552/1989 og nr. 1150/2000 er affattet som følger:

»Efter fradrag af 10% i opkrævningsomkostninger, jf. artikel 2, stk. 3, i [henholdsvis afgørelse 88/376 og 94/728], foretages den i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i nævnte [afgørelser] omhandlede kreditering senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev fastlagt i henhold til artikel 2 […]«

28 Artikel 11 i forordning nr. 1552/1989 og nr. 1150/2000 har følgende ordlyd:

»Enhver forsinkelse af krediteringen af den i artikel 9, stk. 1, foreskrevne konto medfører, at den pågældende medlemsstat skal betale en rente, hvis sats er lig med den på forfaldsdagen på medlemsstatens pengemarked gældende rentesats for kortfristet finansiering, forhøjet med 2 procentpoint. Denne sats forhøjes med 0,25 procentpoint for hver måneds forsinkelse. Den således forhøjede sats anvendes på hele forsinkelsesperioden.«

29 I artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 og nr. 1150/2000 hedder det:

»Kommissionen kan disponere over de beløb, der er krediteret de i artikel 9, stk. 1, omhandlede konti, i det omfang det er nødvendigt for at dække dens likviditetsbehov i forbindelse med gennemførelsen af budgettet.«

30 I artikel 17, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1552/89 og nr. 1150/2000 hedder det:

»1. Medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for, at de beløb, som svarer til de i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer, stilles til Kommissionens rådighed efter de i denne forordning indeholdte regler.

2. Medlemsstaterne er kun fritaget for at stille beløb svarende til de konstaterede fordringer til Kommissionens rådighed, såfremt disse beløb ikke har kunnet inddrives på grund af force majeure. Medlemsstaterne kan i øvrigt i visse tilfælde undlade at stille disse beløb til Kommissionens rådighed, når det efter en dybtgående undersøgelse af alle relevante oplysninger om det pågældende tilfælde viser sig, at det definitivt er umuligt at foretage inddrivelsen af grunde, som ikke kan tilskrives dem. […]«

Den administrative procedure

Overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241

31 I forbindelse med en i april 1994 gennemført kontrol af de traditionelle egne indtægter konstaterede Kommissionen, at Den Italienske Republik i et vist antal tilfælde af fællesskabsforsendelse ikke inden for den fastsatte frist havde foretaget inddrivelse af toldskyld i strid med gennemførelsesforordningens artikel 379.

32 Ved skrivelse af 15. juni 2001 krævede Kommissionen i henhold til artikel 11 i forordning nr. 1150/2000, at Den Italienske Republik betalte et beløb på 31 564 893 ITL i morarenter for den påståede uregelmæssighed i forbindelse med forsendelsesdokumenterne.

33 Efter en af Den Italienske Republik iværksat undersøgelse blev det konstateret, at 11 blandt de 201 forsendelsesdokumenter, som blev anset for ikke være blevet afviklet, reelt var blevet afviklet, om end de var blevet fremsendt af bestemmelsestoldstedet efter de fastsatte frister. Under disse omstændigheder meddelte denne medlemsstat ved skrivelse af 31. juli 2001, at den var villig til at betale morarenter for de forsendelsesdokumenter, der ikke var blevet afviklet, men bestred samtidig lovligheden af Kommissionens krav vedrørende de for sent afviklede dokumenter.

34 Den Italienske Republik har i denne henseende anført, at der ikke i henhold til toldkodeksens artikel 204 var opstået toldskyld, eftersom forsendelsesdokumenterne rettidigt var blevet fremlagt på bestemmelsestoldstedet. Den Italienske Republik mente følgelig ikke, at der var forfaldet nogen morarenter.

35 Herefter konstaterede Kommissionen et andet tilfælde af for sen afvikling, hvilket foranledigede den til at ændre det samlede morarentebeløb, som den krævede betalt af Den Italienske Republik.

36 Eftersom Kommissionen anfægtede denne medlemsstats argumentation, og da medlemsstaten atter havde bekræftet, at den ikke ville betale de omhandlede renter, fremsendte Kommissionen den 3. februar 2004 en åbningsskrivelse til Den Italienske Republik, hvori den gentog sine klagepunkter og afviste medlemsstatens argumentation.

37 Da Den Italienske Republik havde opretholdt sin opfattelse i svarskrivelse af 8. juni 2004, sendte Kommissionen den 5. juli 2005 en begrundet udtalelse til medlemsstaten, hvori den opfordrede denne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme udtalelsen inden for en frist på to måneder fra dens meddelelse.

38 Som svar på den begrundede udtalelse bekræftede denne medlemsstat sin opfattelse og anførte, at den anså det for hensigtsmæssigt, at spørgsmålet blev indbragt for Domstolen.

Overtrædelsesprocedure nr. 2006/2266

39 På grundlag af en skrivelse af 27. januar 1999 fra Den Italienske Republik til Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber har Kommissionen identificeret fire fællesskabsforsendelser, på hvilke TIR-konventionen finder anvendelse, der er omfattet af en samlet sikkerhed og ikke er anfægtede, og som Kommissionen anser for afviklet efter udløbet af den i forordning nr. 1552/89 fastsatte frist.

40 Følgelig har Kommissionen krævet, at Den Italienske Republik betaler morarenter for perioden fra det tidspunkt, da de egne indtægter skulle have været stillet til Kommissionens rådighed, til det tidspunkt, da denne medlemsstat efter berigtigelsen af meddelelsen til debitor havde kunnet foretage en berigtigelse for denne periode.

41 Ligesom anført vedrørende overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241 afviste Den Italienske Republik at betale morarenter. Den gjorde gældende, at i mangel af toldskyld — og dermed af en hovedforpligtelse — ville betalingen af morarenter på utilbørlig vis have ændret disse renters retlige karakter ved at sidestille dem med en sanktion pålagt på grund af en formel overtrædelse af de i forordning nr. 1552/89 fastsatte frister for afslutning af de deri omhandlede transaktioner.

42 Den 4. juli 2006 fremsendte Kommissionen en åbningsskrivelse til Den Italienske Republik, hvori den krævede, at denne medlemsstat betalte morarenter på 3 322 EUR.

43 Da Kommissionen ikke inden for den fastsatte frist havde modtaget bemærkninger fra denne medlemsstat, fremsendte den en begrundet udtalelse den 12. oktober 2006, som Den Italienske Republik besvarede ved skrivelse af 12. december 2006. Medlemsstaten indrømmede, at det var hensigtsmæssigt, at spørgsmålet blev indbragt for Domstolen sammen med overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241.

44 Under disse omstændigheder har Kommissionen besluttet at anlægge denne sag.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

45 Kommissionen har gjort gældende, at artikel 11 i forordning nr. 1552/89 er blevet tilsidesat i såvel overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241 som i overtrædelsesprocedure nr. 2006/2266.

46 Hvad angår overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241 har Kommissionen indledningsvis gjort gældende, at da afgangstoldstedet ikke har modtaget bevis for afviklingen af en transaktion inden udløbet af den i gennemførelsesforordningens artikel 379 omhandlede frist, må den omhandlede transaktion anses for uregelmæssig, og der er følgelig opstået toldskyld. Det er afgangstoldstedet, som spiller hovedrollen med hensyn til at fastlægge og stille Fællesskabets indtægter til rådighed, således at den omstændighed, at bestemmelsestoldstedet for sent har underrettet om den forskriftsmæssige ankomst af varer, ikke gyldigt kan påberåbes for med tilbagevirkende kraft at annullere de forpligtelser, der i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 379 påhviler medlemsstaterne.

47 Kommissionen har gjort gældende, at de ved fællesskabsbestemmelserne pålagte frister er bindende, hvilket er i overensstemmelse med deres formål, som er at sikre en ensartet anvendelse af bestemmelserne om opkrævning af toldskyld med henblik på, at de pågældende indtægter hurtigt stilles til rådighed. Den kompetente medlemsstat har pligt til at fastlægge Fællesskabets egne indtægter, uanset om den anfægter grundlaget herfor, da det i modsat fald ville undergrave princippet om Fællesskabets finansielle ligevægt.

48 Kommissionen har heraf udledt, at når de i gennemførelsesforordningens artikel 379 fastsatte frister er udløbet, uden at der er fremlagt bevis for, at forsendelsen har været forskriftsmæssig, har den kompetente medlemsstat i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1552/89 pligt til straks at opføre de fordringer, der ikke er anfægtede, men er

omfattet af en sikkerhed, i »A-regnskabet«, og dermed til i henhold til samme forordnings artikel 10 at stille fordringerne til rådighed for Kommissionen.

49 Kommissionen har herefter støttet sig på ordlyden af artikel 11 i forordning nr. 1552/89 for at gøre gældende, at den forpligtelse, som den pågældende medlemsstat har til at betale renter, alene følger af den manglende eller for sent foretagne kreditering af kontoen for disse fordringer uafhængigt af enhver anden betingelse.

50 Hvad angår Den Italienske Republiks argumentation om, at den ikke er skyldig at betale morarenter for de omhandlede transaktioner, fordi toldskylden aldrig er opstået, har Kommissionen indledningsvis gjort gældende, at ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 379 netop beviser det modsatte, nemlig at toldskyldens opståen ikke kan knyttes til en af de to strukturelle betingelser, som fastsættes heri, dvs. at der enten foreligger en uregelmæssig toldekspedition, eller at debitor ikke har fremlagt bevis for, at en sådan transaktion er forskriftsmæssig.

51 Kommissionen har herefter gjort gældende, at de i artikel 11 i forordning nr. 1552/89 omhandlede morarenter ikke er de renter, som debitor er skyldig som følge af for sen betaling af fordringer, men morarenter, som medlemsstaten direkte er skyldig, alene fordi toldskylden ikke er blevet krediteret eller er blevet krediteret for sent. Af denne grund opstår medlemsstatens traktatbrud på tidspunktet for den manglende bogføring, og det er i denne forbindelse uden betydning, om det økonomiske krav vedrørende fordringerne mod debitor senere blev forfaldent eller ej.

52 Kommissionen har desuden anfægtet argumentationen om, at morarenter også skal betales i tilfælde af, at forsendelserne efter en for sen afvikling viser sig at være forskriftsmæssige, hvilket giver renterne karakter af en sanktion. I denne henseende har Kommissionen gjort gældende, at disse morarenter alene er følgen af tilsidesættelsen af de i fællesskabsbestemmelserne fastlagte forpligtelser, uden at det er nødvendigt, at der reelt er lidt et økonomisk tab.

53 Inden for rammerne af overtrædelsesprocedure nr. 2006/2266 har Kommissionen gjort gældende, at varernes afgangstoldsted ved udløbet af den i TIR-konventionens artikel 11 fastsatte frist skulle have foretaget inddrivelse.

54 Når afgangstoldstedet ikke ved udløbet af 15 måneder efter den dato, da toldstedet afgav TIR-carnetet, har modtaget bevis på transaktionernes afvikling, må disse transaktioner nemlig erklæres uregelmæssige, og der opstår følgelig en toldskyld.

55 Kommissionen har tilføjet, at i dette tilfælde er medlemsstaten forpligtet til at fastslå, at Fællesskabet har en fordring på egne indtægter i henhold til artikel 2 i forordning nr. 1552/89, så snart de kompetente administrative myndigheder er i stand til at beregne afgiftsbeløbet vedrørende en toldskyld og fastslå, hvem der er debitor. Ifølge Domstolens praksis anses myndighederne i den medlemsstat, hvorfra varerne afgår, for at være kompetente til at inddrive toldskylden.

56 Heraf har Kommissionen udledt, at Den Italienske Republik i de i den foreliggende sag omtvistede tilfælde senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev konstateret, skulle have konstateret fordringen på egne indtægter og have krediteret den i »A-regnskabet«. Kommissionen har tilføjet, at denne medlemsstat desuden skulle have foretaget inddrivelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i TIR-konventionen med henblik på, at egne indtægter hurtigt og effektivt blev stillet til rådighed for Kommissionen.

57 Inden for rammerne af de to ovennævnte overtrædelsesprocedurer kræver Kommissionen under disse omstændigheder betaling af renter for perioden fra det tidspunkt, da de egne indtægter skulle have været stillet til Kommissionens rådighed, til det tidspunkt, da Den Italienske Republik efter berigtigelsen af meddelelsen til debitor havde kunnet foretage en berigtigelse for denne periode i overensstemmelse med artikel 8 i forordning nr. 1552/89.

58 Efter at have henvist til ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 379 har Den Italienske Republik understreget, at der ikke foreligger spørgsmål om, hvorvidt de omhandlede forsendelser er forskriftsmæssige, og at beviset for, at de er forskriftsmæssige, blev fremlagt rettidigt, således at der ikke kan foreligge noget spørgsmål om forsinkelse med inddrivelse af Fællesskabets udestående fordringer. Heraf udleder denne medlemsstat, at betingelserne for forpligtelsen til at betale morarenter i henhold til artikel 11 i forordning nr. 1150/2000, som henviser til »[e]nhver forsinkelse af krediteringen […] af konto[en]«, ikke er opfyldt, eftersom der ikke i det foreliggende tilfælde skulle have været foretaget nogen kreditering.

59 Den Italienske Republik har også gjort gældende, at Fællesskabet ikke har lidt nogen skade, eftersom der ikke var nogen egne indtægter at inddrive, og idet forsendelserne ifølge denne medlemsstat var forskriftsmæssige. I denne henseende har Den Italienske Republik anført, at spørgsmålet er, hvorvidt der i mangel på en hovedforpligtelse kan eksistere en biforpligtelse vedrørende morarenter.

60 Denne medlemsstat har desuden gjort gældende, at den kompetente administration ikke kan kritiseres for at have inddrevet fordringer for sent, og at den forsinkede meddelelse til fællesskabsorganerne angående den reelle afvikling af transaktionerne skyldtes bestemmelsestoldstedernes forsinkede videregivelse af oplysninger.

61 I øvrigt har den nævnte medlemsstat anført, at omstændighederne på det relevante tidspunkt — nemlig vanskeligheder i forbindelse med, hvordan proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse fungerede efter Den Europæiske Unions udvidelse til at omfatte visse EFTA-lande — førte til en periode med generelle forsinkelser ved returneringen af »eksemplarer 5«. I mangel på beviser, der gav anledning til at antage, at der forelå en uregelmæssighed, har fællesskabsafgangstoldstederne i den forbindelse anset det for logisk ikke umiddelbart at foretage inddrivelse af afgifter for dermed at undgå at skulle tilbagebetale sådanne beløb, hvis det blev konstateret, at transaktionen var forskriftsmæssig, og det viste sig, som i det foreliggende tilfælde, at forsinkelsen skyldtes en simpel administrativ fejl.

62 Endelig har Den Italienske Republik gjort gældende, at kravet om betaling af morarenter i et sådant tilfælde giver disse renter karakter af en sanktion, hvilket de ikke kan have.

Domstolens bemærkninger

63 Kommissionen har gjort gældende, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til forordning nr. 1552/89 og navnlig forordningens artikel 6, stk. 2, litra a). Kommissionen kritiserer navnlig denne medlemsstat for at have nægtet at betale Kommissionen morarenter, dels for at have bogført forfalden told i forbindelse med fællesskabsforsendelser for sent, dels for ikke at have overholdt den i fællesskabsbestemmelserne fastsatte frist for »A-bogføring« af forfalden told i forbindelse med transitforsendelser som omhandlet i TIR-konventionen.

64 I henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 skal medlemsstaternes finansforvaltning eller det af hver medlemsstat udpegede organ føre et regnskab over egne indtægter. Ifølge artikel 6, stk. 2, litra a), er medlemsstaterne forpligtede til i regnskabet at bogføre »de i henhold til artikel 2 konstaterede fordringer« senest den første arbejdsdag efter den 19. i den anden måned efter den måned, i hvilken fordringen blev konstateret.

65 Ifølge artikel 2 i forordning nr. 1552/89 foreligger der en fordring fra Fællesskabet på egne indtægter, så snart medlemsstatens kompetente tjenestegren har meddelt debitor det skyldige beløb. Meddelelsen til debitor skal afgives, så snart de kompetente toldmyndigheder er i stand til at beregne afgiftsbeløbet vedrørende en toldskyld og fastslå, hvem der er debitor (dom af 15.11.2005, sag C-392/02, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 9811, præmis 61).

66 Ifølge artikel 11 i forordning nr. 1552/89 medfører enhver forsinkelse med krediteringen af den i samme forordnings artikel 9, stk. 1, omhandlede konto, at den pågældende medlemsstat skal betale en rente for hele forsinkelsesperioden. De pågældende renter kan kræves betalt uanset grunden til den forsinkede kreditering af Kommissionens konto (jf. dom af 14.4.2005, sag C-460/01, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 2613, præmis 91).

67 Under disse omstændigheder skal det efterprøves, hvorvidt Den Italienske Republik skulle have fastslået, at der forelå fordringer fra Fællesskabet på egne indtægter, og bogført dem som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1552/89, og i tilfælde af et positivt svar, hvorvidt denne medlemsstat er forpligtet til at betale morarenter som omhandlet i denne forordnings artikel 11.

Om der foreligger en fordring fra Fællesskabet på egne indtægter

68 Inden for rammerne af ekstern fællesskabsforsendelse er toldmyndighederne i stand til at beregne afgiftsbeløbet og fastslå, hvem der er debitor senest ved udløbet af fristen på tre måneder ifølge gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 2, dvs. senest ved udløbet af den 14. måned efter datoen for registreringen af angivelsen til fællesskabsforsendelse (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Nederlandene, præmis 71). Følgelig er det senest på dette tidspunkt, at Fællesskabets fordring på egne indtægter skal fastlægges.

69 Inden for rammerne af international godstransport på grundlag af TIR-carneter følger det af TIR-konventionens artikel 11, at dette senest er tilfældet inden for tre år regnet fra den dag, da disse myndigheder afgav TIR-carnetet.

70 I det foreliggende tilfælde er det både inden for rammerne af overtrædelsesprocedure nr. 2003/2241 og overtrædelsesprocedure nr. 2006/2266 ubestridt, at forsendelserne er blevet frembudt rettidigt ved bestemmelsesstedet, men at bestemmelsesstedet ikke straks returnerede de dokumenter til afgangsstedet, som godtgjorde, at transaktionerne var forskriftsmæssige.

71 Gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, bestemmer, at når »forsendelse[n] ikke er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet«, skal afgangsstedet underrette den hovedforpligtede herom, uanset at det af gennemførelsesforordningens artikel 455, stk. 1, og af TIR-konventionens artikel 11, stk. 1, følger, at såfremt et TIR-carnet ikke er afviklet, skal toldmyndighederne meddele indehaveren af TIR-carnetet dette.

72 Heraf har Den Italienske Republik udledt, at der ikke kan være opstået nogen toldskyld, således at der ikke kan foreligge noget spørgsmål om forsinkelse med inddrivelse af Fællesskabets udestående fordringer.

73 En sådan argumentation kan ikke tiltrædes.

74 For det første skal det påpeges, at gennemførelsesanordningens artikel 356 bestemmer, at bestemmelsesstedet, når varerne frembydes dér, »straks returnerer et eksemplar [af T1-dokumentet] til afgangsstedet«.

75 For det andet skal det påpeges, at det i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, er afgangsstedet, det påhviler at underrette den hovedforpligtede om forsendelsens uregelmæssighed.

76 Som generaladvokaten har anført i punkt 66 i forslaget til afgørelse, følger det heraf, at denne bestemmelse skal forstås ud fra afgangsstedets synsvinkel, således at afgangsstedet, hvis det ikke er blevet underrettet om, at forsendelsen er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet inden udløbet af fristen, i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 348, stk. 1, skal anse varerne for ikke at være blevet frembudt.

77 En anden fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, ville bevirke, at proceduren for godtgørelse af forsendelsens forskriftsmæssige gennemførelse i henhold til bestemmelsens stk. 2 mister sin betydning.

78 Det følger af det ovenstående, at konsekvenserne af, at afgangsstedet ikke er blevet underrettet om, at varerne er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet, er de samme, som hvis forsendelsen ikke er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet. En sådan fortolkning er i overensstemmelse med formålet om at sikre, at toldmyndighederne anvender bestemmelserne om opkrævning af toldskyld hurtigt og ensartet med henblik på, at Fællesskabets egne indtægter stilles til rådighed uden ophold (jf. i denne retning dom af 14.4.2005, sag C-104/02, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 2689, præmis 69).

79 Ved udløbet af den af afgangsstedet fastsatte frist formodes toldskylden således at være opstået, og den hovedforpligtede formodes at være skyldner herfor (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Nederlandene, præmis 72, og dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 81).

80 På dette stadium må en formodning om toldskyld derfor lægges til grund. Som generaladvokaten har anført i punkt 69 i forslaget til afgørelse, kan denne formodning afkræftes. Hvis det senere viser sig, at forsendelsen er forløbet forskriftsmæssigt, kan den hovedforpligtede følgelig opnå tilbagebetaling af de betalte beløb (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 88).

81 Gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, bestemmer, at afgangsstedet i tilfælde af, at der ikke er blevet frembudt en forsendelse ved bestemmelsesstedet, underretter den hovedforpligtede herom »så hurtigt som muligt og inden udløbet af den ellevte måned efter datoen for registreringen af angivelsen til fællesskabsforsendelse«.

82 Det er dog ubestridt, at noget sådant ikke har været tilfældet i den foreliggende sag.

83 I denne henseende kan den omstændighed, som Den Italienske Republik har påberåbt sig, at der på det relevante tidspunkt var en periode med generelle forsinkelser med hensyn til returneringen af T1-dokumenter til afgangsstedet, ikke have indvirkning på underretningsforpligtelsen, som påhviler toldmyndighederne.

84 Da formålet med gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, er at sikre, at myndighederne anvender bestemmelserne om opkrævning af toldskyld ensartet og hurtigt med henblik på, at Fællesskabets egne indtægter stilles til rådighed uden ophold, skal meddelelsen om tilsidesættelse eller uregelmæssigheder under alle omstændigheder fremsendes hurtigst muligt, nemlig når toldmyndighederne har fået kendskab til den pågældende tilsidesættelse eller uregelmæssighed, dvs. i givet fald længe før udløbet af den længste frist på 11 måneder, som er omhandlet i denne artikel (jf. analogt domme af 5.10.2006, sag C-377/03, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 9733, præmis 69, og sag C-312/04, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 9923, præmis 54).

85 Det følger af det ovenstående, at de italienske myndigheder var forpligtede til — inden for de i gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 1, fastsatte frister, dvs. senest inden udløbet af den 11. måned efter datoen for registreringen af angivelsen til fællesskabsforsendelse — at underrette den hovedforpligtede om, at de pågældende transitforsendelser var uregelmæssige.

86 I henhold til gennemførelsesforordningens artikel 379, stk. 2, tredje punktum, er medlemsstaterne pligtige at indlede opkrævningsproceduren i denne bestemmelses forstand efter udløbet af fristen på tre måneder fra datoen for den i denne artikels stk. 1 omhandlede underretning.

87 Hvis ikke den hovedforpligtede bliver underrettet, som i det foreliggende tilfælde, er denne ikke forpligtet til at betale toldskylden (jf. i denne retning dom af 3.4.2008, sag C-230/06, Militzer & Münch, Sml. I, s. 1895, præmis 39). Ikke desto mindre må det ved udløbet af denne frist antages, at Fællesskabets fordring på de egne indtægter er opstået. En sådan fortolkning er nødvendig for at sikre, at toldmyndighederne omhyggeligt og ensartet anvender bestemmelserne om opkrævning af toldskylden af hensyn til interessen i, at Fællesskabernes egne indtægter stilles effektivt og hurtigt til rådighed (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 69).

88 Inden for rammerne af forsendelser på grundlag af TIR-carneter er det også ubestridt, at de italienske toldmyndigheder ikke ved udløbet af den fastsatte frist for varernes frembydelse har modtaget noget dokument vedrørende gennemførelsen af de pågældende forsendelser fra bestemmelsestoldstedet.

89 Under disse omstændigheder burde myndighederne — indtil det modsatte var bevist — have antaget, at varerne ikke var blevet frembudt på bestemmelsesstedet. En sådan fortolkning er i overensstemmelse med opbygningen af gennemførelsesforordningens artikel 455 og er forenelig med proceduren for godtgørelse af forsendelsens forskriftsmæssige gennemførelse i henhold til bestemmelsens stk. 2.

90 På dette stadium skal der følgelig antages at være en formodning for, at toldskylden består. Som i tilfældet med fællesskabsforsendelser er følgerne af, at afgangsstedet ikke er blevet underrettet om, at varerne er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet, de samme, som hvis TIR-carnetet ikke er afviklet.

91 Det fremgår af gennemførelsesforordningens artikel 455, stk. 1, sammenholdt med TIR-konventionens artikel 11, stk. 1 og 2, at kravet om betaling af toldskyld i tilfælde af manglende afvikling af TIR-carnetet i princippet skal fremsendes senest tre år efter datoen for TIR-carnetets afgivelse (dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 68).

92 Meddeles uregelmæssigheden ikke indehaveren af TIR-carnetet og de garanterende organisationer inden for fristen på et år regnet fra den dag, da TIR-carnetet blev afgivet, har de kompetente myndigheder ikke ret til at kræve toldskylden betalt af de garanterende organisationer.

93 Uanset den omstændighed, at de italienske toldmyndigheder ikke har underrettet de garanterende myndigheder, må det ved udløbet af den længste frist på tre år regnet fra den dag, da TIR-carnetet blev afgivet, antages, at Fællesskabets fordring på de egne indtægter er opstået, og dette for at sikre, at de kompetente myndigheder anvender bestemmelserne om opkrævning af toldskyld hurtigt og ensartet med henblik på, at Fællesskabets egne indtægter effektivt og uden ophold stilles til rådighed (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 69).

94 Det følger af de ovenstående betragtninger, at Den Italienske Republik i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 skulle have fastlagt, at der forelå fordringer fra Fællesskabet på egne indtægter, og have opført dem i regnskabet over egne indtægter i overensstemmelse med denne forordnings artikel 6, stk. 2, litra a).

Om morarenterne

95 Det bemærkes, at den foreliggende sag kun vedrører betaling af morarenter i medfør af artikel 11 i forordning nr. 1552/89.

96 Ifølge denne bestemmelse medfører enhver forsinkelse med krediteringen af den i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 omhandlede konto ganske vist, at den pågældende medlemsstat skal betale morarente for hele forsinkelsesperioden. De pågældende renter kan kræves betalt uanset grunden til den forsinkede kreditering af egne indtægter til Kommissionens konto (dommen af 14.4.2005 i sagen Kommissionen mod Nederlandene, præmis 91).

97 Ifølge Kommissionen finder denne bestemmelse anvendelse på enhver forsinkelse med krediteringen af egne indtægter til den i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1552/89 omhandlede konto uanset grunden til forsinkelsen, og uden at det er nødvendigt, at der reelt er lidt et økonomisk tab.

98 For det første skal det imidlertid fastslås — som generaladvokaten i øvrigt har anført i punkt 90 i forslaget til afgørelse — at i størstedelen af medlemsstaternes retsordener anses morarenter for at have en accessorisk karakter i forhold til hovedforpligtelsen.

99 For det andet skal det understreges, at det ikke udtrykkeligt fremgår af ordlyden af artikel 11 i forordning nr. 1552/89, at morarenter, som er fastsat heri, finder anvendelse på situationer, hvor det senere viser sig, at hovedforpligtelsen ikke eksisterer. Hvis fællesskabslovgiver havde villet udvide denne bestemmelses anvendelsesområde til også at omfatte sådanne situationer, kunne den udtrykkeligt have fastsat det i denne bestemmelse, hvad den ikke har gjort.

100 Endelig har Domstolen ganske vist for det tredje accepteret, at selv om en fejl begået af toldmyndighederne i en medlemsstat har til virkning, at debitor ikke skal betale den pågældende told, rejser fejlen ikke tvivl om, at den pågældende medlemsstat har pligt til at betale morarenter såvel som den told, der burde have været fastslået, i forbindelse med overførslen af egne indtægter (dommen i sagen Kommissionen mod Danmark, præmis 63).

101 Den foreliggende sag adskiller sig imidlertid fra den sag, der lå til grund for ovennævnte dom i sagen Kommissionen mod Danmark, idet det senere har vist sig, at forsendelserne rettidigt er blevet frembudt ved bestemmelsesstedet, således at toldskylden er blevet ikke-eksisterende. Således som det fremgår af artikel 2, stk. 1, litra b), i afgørelse 88/376 og 94/728, er det netop toldskylden, som danner grundlag for fordringen fra Fællesskabet på egne indtægter.

102 Det skal derfor fastslås, at den omstændighed, at toldskylden i den foreliggende sag er ikke-eksisterende, indebærer, at Kommissionen ikke har ret til morarenter i medfør af artikel 11 i forordning nr. 1552/89.

103 Følgelig bør Den Italienske Republik frifindes.

Sagens omkostninger

104 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Den Italienske Republik har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Den Italienske Republik frifindes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

Underskrifter